به‌وقت المپیک

۵ روز تا توکیو

۱۵ کرونایی در کمیته برگزاری المپیک

کمیته محلی برگزاری المپیک توکیو اعلام کرد که ۱۵ عضو این کمیته به ویروس کرونا مبتلا شدند و تحت قرنطینه قرار گرفتند. بر اساس این گزارش، ۷ کارمند مکان‌های برگزاری المپیک توکیو، دو خبرنگار و ۶ فرد مرتبط با برگزاری بازی‌ها در میان مبتلایان به ویروس کرونا قرار دارند. همچنین نخستین فرد مبتلا به ویروس کرونا در دهکده المپیک یک فرد خارجی است که ورزشکار نیست. این در حالی است که مقامات توکیو روز گذشته برای سومین روز متوالی بیش از هزار مورد جدید مبتلا به کرونا را گزارش کردند. آنها می‌گویند با این وضعیت نشانه‌های موج پنجم کرونا در مناطق مهم از جمله پایتخت و اوزاکا در غرب ژاپن در حال ظهور است.

دستور IOC به کمیته المپیک کره

مقامات کمیته بین‌المللی المپیک به اعضای تیم کره‌جنوبی دستور دادند بنرهایی که در بالکن‌های دهکده المپیک نصب کرده‌اند را جمع کنند زیرا شعارهای سیاسی در آن باعث نارضایتی میزبان بازی‌ها شده است. در این بنرها نوشته شده است: «هم‌چنان حمایت ۵۰ میلیون کره‌ای را حس می‌کنم» که این شعار به تنش‌های نیروی دریایی در گذشته بین دو کشور اشاره دارد. مقامات ژاپنی از این اقدام ابراز نارضایتی کرده و آن را یک شعار سیاسی خوانده‌اند.

پورمیرزایی در میان ۱۰ ورزشکار برتر IPC

کمیته بین‌المللی پارالمپیک از منصور پورمیرزایی به عنوان یکی از ۱۰ وزنه بردار برتر رقابت‌های وزنه‌برداری بازی‌های توکیو ۲۰۲۰ یاد کرد و نوشت: پورمیرزایی به دنبال گرامی داشت میراث هموطن خود، سیامند رحمان و ادامه مسیر وی در این رشته است. پورمیرزایی با برداشتن وزنه ۲۴۹ کیلوگرمی در جام جهانی تایلند ۲۰۲۱ موفق به کسب نشان طلا و نمایش توانمندی‌هایش پیش از برگزاری بازی‌های توکیو ۲۰۲۰ شد.

داودی به مدال المپیک نزدیک شد

کمیته المپیک برزیل، فرناندو ریس را به دلیل موفق نشدن در تست دوپینگ به طور موقت تعلیق و او را از حضور در مسابقات المپیک توکیو در هفته آینده محروم کرد. آژانس ضددوپینگ برزیل می‌گوید که در نمونه دوپینگ این وزنه‌بردار ۳۱ ساله دسته ۱۰۹+ کیلوگرم یک هورمون رشد بوده است. به این ترتیب یکی از رقیبان اصلی علی داودی در این دسته از رقابت‌ها برای کسب مدال، حضور در المپیک را از دست داد.

در دوره‌های گذشته المپیک بار اصلی درخشش افتخارات ورزش روی دوش کشتی بود

بررسی عملکرد ۸ ساله دولت در ورزش
نیمه تاریک و گاهی خیلی تاریک

مازیار فیروزی
گروه ورزش

۱۶ روز دیگر همین موقع‌ها دیگر نه حسن روحانی روی صندلی ریاست جمهوری نشسته است و نه هیچ‌کدام از وزرایش. هشت سال پیش بود که او بالاتر از قبایش، با هزار وعده و وعید رئیس جمهور ایران شد. وعده‌هایی که نه فقط در سیاست که در شاخه‌های دیگر هم داده شد و حالا با گذشت هشت سال خیلی از آنها در حد همان وعده‌ها باقی مانده و پیشرفتی نکرده‌اند. مثل ورزش با این همه گستردگی. با میلیون‌ها ورزشکار و رویداد مختلف. آنچه از دل ورزش بیرون می‌آید، شاید دردِ دل خیلی از ورزشکاران هم باشد؛ این که ورزش برای روحانی در اولویت آخر قرار داشت و او هرگز مثل روسای جمهور سابق تمایلی به ورزش نشان نمی‌داد. شاید فقط یک بار عکسی از او در آستانه بازی تیم ملی فوتبال در جام جهانی منتشر شد که نشان می‌داد با لباس ایران نشسته و فوتبال تماشا می‌کند! درهر صورت عملکرد هشت ساله دولت روحانی در ورزش، پر از حاشیه و فراز و نشیب بود. شاید در این بین جرقه‌هایی هم زده شده باشد، مثل رشد محسوس ورزش‌های تیمی نظیر فوتبال و والیبال، اما این جرقه‌ها هرگز باعث نشدند تا کارنامه ورزشی دولت چنگی به دل بزند. آشفتگی‌های زیاد به خصوص در فوتبال، عدم کنترل و نظارت وزیر ورزش و جوانان روی خیلی از رشته‌ها و به وجود آمدن یک دوگانگی خطرناک با پسوند تیم حکومتی باعث شد تا ورزش که یکی از گسترده‌ترین حوزه‌های هر دولتی است و بیشتر اقشار جامعه با آن سر و کار داشته یا حداقل پیگیر نتایج آن هستند، پرحاشیه‌ترین سال‌های خودش را تجربه کند. حالا آخرین روزهای دولت روحانی است و شاید بتوان گفت بهترین زمان است برای بررسی عملکرد آنها در حوزه ورزش. دولتی که تدبیر و امید شعار اصلی‌اش بود و باید دید که تا چه اندازه این شعار در ورزش تحقق پیدا کرده است؟

واعظ آشتیانی: عدم انتخاب افراد کارآمد سبب گردید سازمان ورزش به سمت ناکارآمدی رفته که حاصلش وضع موجود است. در این دولت ما توفیقی به لحاظ کارآمدی ندیدیم. ضمن این‌که فضای آرامش در ورزش حاکم نبود

المپیک
مهم‌ترین و یترین شیشه‌ای افتخارات

المپیک، ویترین عملکرد ورزشی یک کشور در مهم‌ترین رویداد ورزشی جهان است. سال ۲۰۱۶ که ورزشکاران به ریو رفتند، تقریبا سه سال از عمر ریاست جمهوری حسن روحانی می‌گذشت. شاید نتوان همه موفقیت‌هایی که در این المپیک به دست آمده را به پای دولت یازدهم نوشت، چراکه بخش‌هایی از زیرسازی، آماده‌سازی و حضور در این تورنمت را باید در دولت محمود احمدی‌نژاد جست‌وجو کرد، یعنی نمی‌توان آن را بی‌تاثیر دانست. با این حال عملکرد ورزشکاران در ریو ۲۰۱۶ هرگز مشابه لندن ۲۰۱۲ نبود. در لندن ورزشکاران ایران چهار طلا، شش نقره و دو برنز گرفتند. این در حالی است که در ریو این آمار به سه مدال طلا، یک مدال نقره و چهار مدال برنز رسید تا ایران در رده سی و یکم جهان قرار گیرد. با این حال در المپیک پیش رو که قطعا به پای دولت حسن روحانی نوشته خواهد شد، آیا چشم‌انداز روشنی پیش روی کاروان ایران وجود دارد؟!

بازی‌های آسیایی
صید طلا و عملکردی قابل قبول

در دوران ریاست جمهوری حسن روحانی کاروان ورزش ایران حضور در بازی‌های آسیایی اینچئون کره‌جنوبی و بازی‌های جاکارتا را تجربه کرده است. این در حالی است که باز هم بازی‌های آسیایی در کره‌جنوبی را نمی‌شود به پای دولت یازدهم نوشت. آنها تازه روی کار آمده بودند که کاروان ایران راهی شرق آسیا شد. حضور کاروان ایران در رقابت‌های آسیایی همیشه همراه با موفقیت‌های زیادی بوده است. با این حال در بازی‌های اینچئون کاروان ایران یک پله نسبت به بازی‌های آسیایی گوانگژو چین نزول کرد. در این رقابت‌ها ملی‌پوشان با کسب ۲۱ مدال طلا، رکورد تعداد مدال طلایی رنگ کاروان ایران در تمامی ادوار بازی‌های آسیایی را شکستند، ولی باز هم در رتبه پنجم جدول توزیع مدال‌ها، متوقف شدند. در بازی‌های آسیایی جاکارتا کاروان ایران با کسب ۲۰ طلا، ۲۰ نقره و ۲۲ برنز به کار خود پایان داد. در مقایسه با دوره قبل (بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴)، ایران تعداد نفرات بیشتری را اعزام کرد. اما تعداد طلاهای به دست آمده یک مدال کمتر از اینچئون بود. در واقع ۲۷۶ نفری که در بازی‌های اینچئون شرکت کردند، ۲۱ طلا، ۱۸ نقره و ۱۸ برنز گرفتند. اما ۳۷۸ نفری که به جاکارتا رفتند، ۲۰ طلا، ۲۰ نقره و ۲۲ برنز گرفتند.

والیبال؛ غرور ملی

اگر والیبال ایران در سال‌های اخیر عملکرد مثبتی داشته است، بدون شک حاصل زحمات همه کسانی است که از بدو ورود این رشته ورزشی به کشور تلاش کرده‌اند. با این حال، ریشه‌ای که این رشته در خاک ایران دوانده بود، در زمان دولت یازدهم و با استخدام ولاسکو آرژانتینی به بار نشست. دورانی طلایی. در این دوره ایران برای نخستین بار وارد لیگ جهانی شد و با به زانودرآوردن غول‌های بزرگ جهان، سری در سرها درآورد. دو دوره حضور در المپیک رویایی بود که خیلی از ستاره‌های سال‌های دور والیبال به آن نرسیدند. اقبال عمومی به این رشته ورزشی در سال‌های اخیر رشد قابل قبولی داشت و بذری که ولاسکو ریخت، تبدیل به درخت تنومندی شد و همچنان میوه می‌دهد.

فوتبال، فوتسال و فوتبال ساحلی

در فوتبال هم مثل والیبال حضور یک نفر روی نیمکت شرایط ایده‌آلی را برای تیم ملی رقم زد. در هشت سال اخیر ملی‌پوشان دو بار راهی جام جهانی شدند و هر دو بار بدون استرس و بدون فشار. آن هم به عنوان تیم اول. کارلوس کی‌روش که بود، دیگر کسی غمی برای صعود به جام جهانی، بازی با تیم‌های عربستان، ژاپن و کره نداشت. ملی‌پوشان پا را فراتر گذاشتند و حتی در مقابل تیم‌های قدرتمندی چون آرژانتین، پرتغال و اسپانیا قد علم کردند. نسلی که کی‌روش ساخت، حالا در تیم‌های خوب اروپایی و آسیایی بازی می‌کنند و این چراغ همچنان روشن است. در فوتبال داخلی هم عملکرد درخشان تیم‌ها در لیگ قهرمان، به خصوص پرسپولیس و تجربه حضور در دو فینال آسیایی اهمیت بالایی دارد. اوضاع در فوتسال، فوتبال ساحلی و رده‌های پایه نیز به نظر بهتر از دوره‌های قبل بوده است. ایران در سال‌های اخیر به مقام سومی جام جهانی فوتسال و فوتبال ساحلی رسید و به یکی از معدود کشورهایی تبدیل شد که فدراسیون آن در اکثر جام‌های جهانی در رده‌ها و رشته‌های مختلف حاضر بود.

سایه سنگین ناامیدی و بی‌تدبیری روی سر ورزش

- رای اعتماد زورکی؛ عدم رای اعتماد نمایندگان مجلس به دو وزیر پیشنهادی روحانی و در نهایت تکرار این بی‌اعتمادی به سلطانی‌فر، باعث شد تا در نهایت با زور و فشار، فردی تصدی وزارتخانه را برعهده بگیرد که مورد تایید نمایندگان نبود!
- دخالت مستقیم وزیر ورزش و جوانان دولت در ریزترین مسائل ورزش برخلاف وعده روزهای اول روحانی که گفته بود دولت تدبیر و امید در زمینه ورزش نمی‌خواهد تصدی‌گری داشته باشد، بلکه باید پشتیبان باشد. انتصاب مدیران تیم‌ها، هیات‌مدیره و گزارش‌های مالی توسط سلطانی‌فر شرایط ورزش را هر روز بدتر از دیروز کرد.
- استیضاح وزیر ورزش که بی‌نتیجه ماند. در شرایطی که چند بار وزیر ورزش و جوانان برای پاسخگویی راهی مجلس شد و حتی چند بار هم شایعه استیضاحش مطرح شد، اما هرگز این اتفاق نیفتاد. به دلیل استیضاح چند وزیر روحانی خیلی‌ها بر این باور بودند که اگر سلطانی‌فر هم استیضاح شود، دولت روحانی از اعتبار خواهد افتاد و باید دوباره کابینه تشکیل شود. منقدان یکی از دلایل عدم استیضاح وزیر را مماشات نمایندگان به همین دلیل عنوان می‌کنند.
- امضای قرارداد ننگین و ترکمنچای با مارک ویلموتس و خسارت هشت میلیون دلاری به ورزش ایران
- عملی نشدن خصوصی‌سازی استقلال و پرسپولیس با وجود وعده‌های زیاد
- ایجاد دوگانگی بین هواداران فوتبال با عدم مدیریت و کنترل صحیح در راس هیات‌مدیره پرسپولیس و استقلال
- بدهی‌های سنگین باشگاه‌های فوتبال ناشی از سوءمدیریت در تیم‌ها
- پناهندگی تعداد زیادی از ورزشکاران مطرح کشور به دلیل نبود یک قانون مشخص، بی‌فکری‌های مشهود و عدم حمایت وزارتخانه از نخبه‌ها.
- عدم حمایت از خانواده‌ها برای شرکت در ورزش همگانی. اقتصاد و شرایط نابه‌سامان، خیلی از خانواده‌ها را حتی از ورزش همگانی هم دور کرده است.
- عدم برخورد با مقصران امضای قرارداد با مارک ویلموتس، برخلاف شعار و وعده‌های روزهای اولیه در دولت. روحانی در روزهای نخست گفته بود: «اگر در مواردی تخلف، فساد و ایرادی هم بود، باید واقعا برخورد صورت گیرد و مجازات‌های این قشر از جامعه باید بیش از مجازات‌های معمولی باشد، چرا که محیط ورزش محیط مقدسی است و این قداست باید حفظ شود.»
- شکست خوردن بیشتر رشته‌های ورزشی در دادگاه‌های جهانی و به‌خصوص دادگاه عالی ورزش
- بی‌انضباطی و اخلاق ورزشی. در ایران باشگاهی نیست که نام فرهنگی - ورزشی را با خود یدک نکشد، اما عایدی این همه تبلیغ حداقل در طول ۲۰ سال گذشته فاجعه بوده است. تغییرات مدیریتی و عزل و نصب‌های جهت‌دار در عرصه ورزش و فدراسیون‌ها، تهمت و افترا، تبانی و دلالی، سرشکستن‌ها و دوپینگ و غیره تنها نمونه‌ای از رفتار غیرورزشی و بی‌اخلاقی در عرصه ورزش است. نمونه بارز این بی‌اخلاقی‌ها درگیری در دربی، درگیری در بازی سپاهان و پرسپولیس و...

دستاوردهای مهم ورزش در دولت روحانی

- کسب طلای کبدی در بازی‌های آسیایی
- طلای کشتی ایران در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸
- تاسیس باشگاه پیشکسوتان ورزش کشور
- اختصاص ۰/۲۷ درصد از ۹ درصد مالیات بر ارزش افزوده به حوزه ورزش
- کسب نخستین مدال طلای زنان در المپیک توسط کیمیا علیزاده
- کسب نخستین مدال جهانی (برنز) در وزنه‌برداری بانوان توسط یکتا جمالی
- اختصاص بودجه جداگانه به فدراسیون‌ها و هیات‌های ورزشی برای حمایت و توسعه ورزش همگانی
- افتتاح ۱۳۰۰ پروژه ورزشی، به‌خصوص بهره‌برداری از ورزشگاه نقش جهان اصفهان که سال‌ها در بن بست قرار داشت.
- استخدام قهرمانان بازی‌های المپیک، آسیایی و جهانی در سازمان‌های دولتی براساس تصویب‌نامه هیات وزیران
- قهرمانی تیم زیر ۲۱ سال والیبال در سال ۲۰۱۹ که از آن تیم رویایی، تنها یک نفر به تیم اصلی راه یافت.
- قهرمانی جهان در رشته کشتی فرنگی در سال ۲۰۱۴ که این مورد هم پس از چهار سال جوایز آنها اهدا و سپس به فراموشی سپرده شدند.

عملکرد ورزش در دولت یازدهم و دوازدهم چگونه بوده است؟

بی‌تدبیری در دولت با تدبیران!

امیررضا واعظ‌آشتیانی
کارشناس ورزش

باور من بر این است هر زمانی که ورزش در جامعه‌ای از اهمیت خودش برخوردار بوده و آحاد مردم از فضای ورزش احساس آرامش کرده‌اند و انرژی گرفته‌اند نشان می‌دهد در بخش‌های دیگر هم همین فضا حاکم است. در این میان می‌توانیم به جرات بگوییم ورزش تابلوی موفقیت یک کشور تلقی می‌شود.

در دولت یازدهم و دوازدهم فارغ از ورزش در بخش‌های دیگر هم با چالش‌های زیادی روبه‌رو بودیم. مسائل اقتصادی، سیاسی و فرهنگی که می‌توانیم به نوعی آن را به ورزش ربط بدهیم. این‌که می‌گوییم اگر ورزش حالش خوب باشد بقیه جاها هم حالش خوب است بی‌جهت نیست. ورزش در دولت یازدهم و دوازدهم آرامش نداشت. همان ابتدا وزیری را انتخاب کردند که سه سال مسؤولیت داشت، از جنس ورزش بود ولی متاسفانه ثابت شد که فقط از جنس خود ورزش بودن دلیل بر موفقیت نیست. پس ما به یک مدیر جامع‌الشرایط نیاز داریم که بتواند ظرفیت‌ها و آن امکانات و منابع را در مسیر پیشرفت قرار دهد. در پایان دولت یازدهم وزیری را انتخاب کردند که فردی سیاسی بود. فردی که جامعیت لازم را به لحاظ مدیریتی نداشت و فضای التهاب و بدبینی را در محیط ورزش حاکم کرد. هیچ شفاف‌سازی در این دوران نبود و کسی نبود تا پاسخ‌های لازم را بدهد. فضا، فضای ایجاد تفرقه در مجموعه ورزش بود. وزیری که نگاهش فقط به فوتبال بود و فکر می‌کرد موفقیت یعنی این. این نگاه به فوتبال جامعه ورزش را به حاشیه برد و حتی ایشان متهم به طرفداری از یک تیم خاص شد. رفتارها و گفتمان‌ها به گونه‌ای رقم خورد که روز به روز این شائبه رنگ و بوی بیشتری به خود گرفت. این نشان می‌دهد تدبیری در ورزش توسط وزیر نداشتیم. من می‌خواهم یادآور شوم وزیری می‌تواند در عرصه ورزش کشور موفق باشد که بتواند (فرض بر دولتی بودن استقلال و پرسپولیس) در یک چارچوب منطقی، با انتخاب مدیرانی کارآمد با عقلانیت و فارغ از فضای پوپولیستی این دو باشگاه را اداره کند. اتفاقی که در دولت یازدهم و دوازدهم نیفتاد. شعارهای پوپولیستی خصوصی‌سازی (حالا چه مشکلاتی داشت، بماند) جالب اینجاست که آیا با ۱۰ درصد از سهم اسمش خصوصی‌سازی می‌شود؟

شما رشته‌های دیگر را ببینید. روسای این فدراسیون‌ها فارغ از این‌که ورزشی بودند یا نه یک ناکارآمدی داشتند. اتفاقی که شرایط را پیچیده کرد. الان در آستانه المپیک هستیم. ببینید چه اتفاقاتی در این سال‌ها افتاده که حالا با حدس و گمان باید دنبال مدال در این رقابت‌ها باشیم؟ اینها نشان‌دهنده این

است که فضای ورزش ما تبدیل به یک فضای رقابتی سیاسی شده است و در عین حال افراد واخورده گروه‌های سیاسی را که از همه جا رانده شده‌اند در مسؤولیت‌های ورزشی می‌گمارند. این اسمش تدبیر نیست. اگر مردم از عملکرد دولت رضایت ندارند بر می‌گردد به این‌که در ورزش خوب نبودیم.

عدم انتخاب افراد سالم و کارآمد به گونه‌ای که در این سال‌ها انجام شده سبب گردید یک سازمان به سمت ناکارآمدی رفته و حاصلش وضع موجود است. در این دولت ما توفیقی به لحاظ کارآمدی ندیدیم. ضمن این‌که فضای آرامش در ورزش حاکم نبود. اتفاق‌های رنگارنگ زیادی افتاد و بداخلاقی‌های زیادی صورت گرفت. سلطانی‌فر تنها وزیر پس از انقلاب اسلامی بود که هواداران علیه او موضع گرفتند و شعار دادند. ایشان با موضع‌گیری‌های نسنجیده بستر رفتارهای ضدفرهنگی را ایجاد کردند. شاید اگر کرونا نبود در استادیوم‌های ورزشی اتفاق‌های دیگری علیه وزیر و وزارتخانه می‌افتاد. مجموع نارضایتی‌ها در ورزش دلیلش این است که نتوانسته‌ایم از این ظرفیت استفاده کنیم. آیا تا به حال این را از خودمان پرسیده‌ایم که چرا ورزشکاران ما مهاجرت می‌کنند؟ چرا پناهنده می‌شوند؟ آیا روسا و سرپرستان فدراسیون‌ها قبل از رفتن با آنها حرف زده‌اند؟ تحلیلی پیرامون آنها شکل گرفته است؟ این اتفاقات برگرفته از بی‌تدبیری و نابسامانی در عرصه مدیریت بدترین دوران ورزش کشور است. به عقیده من وزیر بعدی کار بسیار سختی دارد. ابتدا باید اعتمادسازی و سپس شفاف‌سازی کند. امروز جامعه دچار یک بی‌اعتمادی است و مردم نگاه خوبی به دولت ندارند. ورزش باید در دولت بعد در اولویت اول قرار بگیرد و حسابی به آن پرداخته شود.